

יתה, והלקיחה הזאת לתגמול גדולה ונעלה
 שאין כמות, ועבאן רמוז לנגן עדן ולהשחרות
 הכסף ושהיא קיימת כלחיה, גם זה רחיה גדולה
 האלוני לא העל אדם היה קיים כלחי לעולם
 בגוף ובנפש, וכן מלינו לטון לקיחה ג"כ צאליהו
 הוא שכתוב (עלכיס צ' צ') אם תראה אותי
 לקח ונאסף: (ל) ויהי למך שתיים ושמונים שנה
 ומאת שנה. תמלא בחשבון מכוון ונאדם ועד כח
 אלף כ"ו שנה אם אהה מוכה שנות כל המולדות
 שהרי אדם צן ק"ל שנה כשהוליד לשה, ק"ה
 שנים לשה כשהוליד את אבוס, ל' שנה לאבוס
 כשהוליד את קינן, ע"י לקינן כשהוליד את
 מהלאל, ס"ה למהלאל כשהוליד לירד, קס"צ
 שנים לירד כשהוליד לחנוך, ס"ה שנים לחנוך
 כשהוליד למהושלח, קפ"ז שנים למהושלח כשהוליד
 ללנוך, קפ"צ שנים ללנוך כשהוליד לנח, וחשבון
 זה עולה בכיוון אלף כ"ו שנה שנאדם ועד נח,
 ואדם חי תתק"ל שנה א"כ לא ראהו נח אצל
 ראהו לנוך אצ"ו, שהרי כשהוליד לנוך היה לו
 לאדם תתע"ד שנים א"כ לתשלום תתק"ל שנים
 שחי אדם הם כ"ו שנים, הרי לך כי לנוך צן
 כ"ו שנה כשראה לאדם הראשון:

(כח כט) ויולד בן ויקרא את שמו נח. חשבון
 עשרה הוא עקר העולם וקיוונו, והנה
 נח היה עשירי לאדם וראוי להקיים צו העולם,
 ולפי שהדורות ההם היו עתידין להנחות צו צול
 ואין זהם קורא צעם ה' זולתי נח ע"כ לא
 תמלא בכלם זכרון צן ולא זכרון שם עד שבא
 נח והזכיר צו הכתוב ויולד צן ויקרא את שמו
 נח, ונלת צן נגזרת מנכין כי העולם כבנה
 ונתקיים צו, גם עקר הדבר וקיוונו נקרא שם
 כענין שכתוב (עשלי ו') ושם רשעים ירקצו,
 כי אין ענין רקצון נוסף על השם כי השם
 אינו דבר אצל הכונה על עלמו ועקרו שישלוט
 צו רקצון. ומה שקרא את שמו נח היה לו
 לקרותו ונחם לפי הענין שאמר זה ינחמונו
 ונעשנו, אצל יתכן לפרש כי הו"ם מבלעת
 ועקר השם הוא כחם כענין שכתוב (זכריה י"א)
 לאחד קראתי נעם ולאחד קראתי הצלים, כי
 כן נשפט הכתובים בהרבה שמוה לקלר הוולה,
 ויהיה עעם הקלור כדי שיהיה שם נח כולל חן
 כמו שנא' ונח מלא חן צעיני ה', ונפני שהיה
 נח עשירי והעשירי קדש לה' ע"כ הזכיר צו
 נלת זה כלשון (שמות ע"ו) זה אלי ואנוהו,
 כלומר זה ינחמונו בזכות זה, ולפי שולת זה

כוללת שתי כוחות אלו ככתבו צמלת זה שכי
 עעמים, ואל יהא דבר זה קל צעיניך שכל
 התורה כלה רמיזה וענינים שכלים כאמרים
 בהשגחה גמורה לנוי שמהצוקן צספר תורת
 האלהים, וע"ז דרשו רז"ל שגם העעמים צבתורה
 נחמו ונסיני והוכיחו זה נמה שכתוב (כחמיה
 ח') ושם שכל ויציו צוקרא, ודרשו כן ושם שכל
 אלו הפסוקים, ויציו צוקרא אלו פסקי עעמים:
 ו (ח) ויראו בני האלהים את בנות האדם. ע"ד
 הפשט צני האלהים השרים והשופטים,
 לפי שהשופטים נקראים אלהים כענין שכתוב
 (שמות כ"ז) אלהים לא תקלל ומחרגנין דייכא,
 ואמר הכתוב כי אותם צני השופטים שהיה
 להם לעשות משפטיהם היו עושים החוק עם
 צנות האדם צין צאונק צין צרלון, ויקחו מהם
 נשים מכל אשר זכרו זה היה צאונק, ומה
 שהזכיר אשר יצאו צני האלהים אל צנות האדם
 וילדו להם צה היה צרלון, כי היו צאין עליהן
 דרך זנות ולא היה הענין נודע עד שהולידו
 להם צנים והמה הגזורים אשר נעולם, כלומר
 היו נכירים הצריות שאינן נוצני שאר האנשים
 כ"א נוצני השרים והשופטים האלה, ואמר מכל
 אשר זכרו כלשון הכתוב (ישעיה ס"ו) גם הנה
 זכרו צדרכיהם וצסקוליהם נפסם חפלה, ועל
 דרך הקצלה צני האלהים כצו נחצאר לנעלה
 ונשם חציהו כי כל עניני נעשה צראשית הם
 כפולים והכל אמת: (ג) לא ידון רוחי באדם
 לעולם. נלת ידון נגזרה ען נדנה הוא שכתוב
 (דניאל ו') אתכריית רוחי אלא דניאל צנו
 נדנה, ופירש נדנה תיק, ונתיק המרצ נקרא
 נדנה ויקרא תיק, וכן הגוף תיק וכלי לנפש,
 וע"כ יאמר הכתוב רוחי שהיא הנפש השכלית
 שנתתי מרוחי לא יעשה תיק צאדם לעולם,
 כלומר לא יתקיים צו לעולם לפי שאינו ראוי
 לאוהו הרוח, וצאר הטעם בשגם הוא בשר שגם
 האדם הוא צצר ככל צצר הרוש על הארץ
 כעוף וכצמחה וכחיה, כי רוחי שנתתי צו הוא
 השכל והם כנשכים אחר הצצר והתאוות לא
 אחר השכל, והיו ימיו מאה ועשרים שנה. כלומר
 ונפני זה אחריק להם אפני ואקצע להם נאה
 ועשרים שנה שישו צחצוזה ואם אינס חוזרים
 צחצוזה יאצדו צו צול, והקמחי פי' צעם אציו
 לא ידון נגזרת נדון יאמר לא יהיה רוחי
 השכלי צו צריצה עם האדם עוד לעולם, כי רוחי
 אין עסקו צתאוות והגוף כנשך אחריהם זהו

שאמר

בראשית מד ויגש
יה ויגש אליו והודה ויאמר בני אדני

שמות א שמות

ענתו בסבלתם ויבן ערי מסבנות
לפרעה את פתם ואת דעמקם :
ויבא שר יענו אתו פנור בנה וכו' פרוץ
ויקצו מפני בני ישראל : ויעבדו
מצרים את בני ישראל בפרך :
וימרו את ה' יהיה בענדה קשה
באמר ובלבנים ובכל עבודה
בשדה את כל עבדתם אשר
עבדו בהם בפרך :

שמות ל תשא

העשיר לא
ירבה והדל לא ימעט ממחצית
השקל לתת את תרומת יהוה
לבפר על נפשתיכם : ולקחת

דברים טז ראה

כי פתחת תפתח
את ירך לו ותעבט תעביטני די מחסרו
אשר יחסר לו :

ח 15

אסתר ב

המלך וישנה ואת נערותיה למוכ בית הנשים : לא
הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה
עליה אשר לא תגיד : ובכל יום ניום מרדכי מתהלך
לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה
יעשה בה : ובתנוע הר נערה ונערה לבוא אל
המלך אחשוורוש מקץ היות לה כרת הנשים שנים
עשר חדש כי כן ימלאו ימי מרדכי ויששה חדשים
בשמן חמר וששה חדשים בבשמים ובתמרונקי הנשים :
ובזה הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר
ינתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד בית המלך :

בערב הוא באה ובפקר היא שבה אל בית הנשים
שני אלוד שעשנו סרים המלך שמר הפילגשים לא
תבוא עוד אל המלך כי אם תפגן בה המלך ונקראת
בשם : ובתנוע תראסתר בתי אביתל ודד מרדכי
אשר לקחלו לבת לבוא אל המלך לא בקשה דבר
כי אם את אשר יאמר הגי סרים המלך שמר הנשים
ותחי אסתר נשאת הן בעיני כל ראה :

אחשמוי נח לאמר זה נחמנו סמאשנו ומאצבון יהיה
מן הארמה אשר אררה יהוה :

72

וקרא שמוני

בראשית ח

כס ויקרא

שמות י

בא השמש : ויחלש יהושע את
עמלק ואת עמו לפי חרב : פ

סדר הטעמים כמנהג האשכנזים

ושטא מנח זרקא מנח סגול מנח | מנח רביעי מהפך פשטא
קפי קטן וקפי גדול מרכא מנח אתנחתא פזר
תלישא קטנה תלישא גדולה קדמא ואולא אולא גרש גרשים
רנא תביר יתיב פסיק | סוף פסוק : שלשלת קרני פרה
מרכא כפולה ירחיבין ויזו :

במדבר ח ט בהעדתך ויגעשו את דפסס בראשון

בארבעה עשר יום לחדש בין
הערבים במדבר סיני ככל אשר צוה
יהוה אתי משה בן עשו בני ישראל :

פ וידבר יהוה אל משה
לאמר : דבר אל בני ישראל לאמר
איש איש כי יהיה טמא | לנפש או
בדרך רחקה לכם או לדרתיכם ועשה
פסח ליהוה : בחדש השני בארבעה

חמש פעמים מרכא כפולה בתורה

[א] תולדת כז כה ויאמר הגשה לי ואכלה מציד בני למען תברכה בפשי ויגש לו ויאכל ויבא לו יין וישת:

[ב] שמות ה טו ויבאו שטרי בני ישראל ויצעקו אל פרעה לאמר למה תעשה כה לעבדיך:

[ג] שמיני י א ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחמתו ויתנו בהן אש וישמו עליה קטרת ויקרבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם:

[ד] שלח יד ג ולמה ה' מביא אתנו אל הארץ הזאת לנפל בחרב נשינו וטפנו יהיו לבז הלוא טוב לנו שוב מצרימה.

[ה] מטות לב מב ונבח הלך וילכד את קנת ואת בנתיה ויקרא לה נבח בשמו:

קרני פרה

במדבר לה מסעי

לעיר את פאת קדמה אלפים באמה
ואת פאת נגב אלפים באמה ואת
פאת ים | אלפים באמה ואת
פאת צפון אלפים באמה והעיר
בתוך זה יהיה להם מגרשי הערים: